

אֲוֹתָה הַשְׁבִּח

גליון מס' 822

אחראי מערכת
רב אברהם טרייקי

פרשת השבוע

הרב עוזיאל אדרי עורך



דבר רב העיר שליט"א

כוחה של ליצנות

וַיָּקֹמוּ לִפְנֵי מֹשֶׁה וְאֶנְשָׁים מַבּוּנִי יִשְׂרָאֵל חֲמָשִׁים זָמָתִים נְשִׁיאִי עֲדָה קְרָאִי מוֹעֵד אֶנְשִׁי שָׁם. (גמבר ט, ב')

במושב לרים לא ישב, זה קורח שהוא מתלויצן על משה ואהרן.
(ליקוט שיטות במדרבן, רמז תשנ)

יש להבין כיצד הצליח קורה לאגד סכיבו מאותים וחמשים נשיאי עדה, אשר לדבריו רשי' ה'ראשי סנהדריות', ולפי המבואר בזה"ק ה'ז גם קדושים בעני הבריות כמו המועחות שקידשו ישראל כאמור הכתוב 'криאי מועד', וכן ה'ז בעלי שם טוב כפי שהוסץ הכתוב להעיד שה'אנשי שם'. הללו המניע העיקרי של קורה היה רדיפת הכהן ומעמדו האישי, כמבואר ברש'י (שם) 'נתקנא בונשיאהתו של אליעזר בן עזריאל'. וא"כ יש לתמהות, בשלטתו של קורה ראה לשלוטות זו מפנוי תואחות הכהן שבURA בקרנו, אך מה לראשי סנהדרין קוזשי עליון ואנשי שם - לחלק על משה ואהרן שנתרמת על פי הוריבוה וכי לא ידעו ולא הבינו טענה פשוטה שהטיחה אשת און בן פפלת כלפי בעליה 'בינה וכיה אחת לא תהיה בראש וא"כ מה לך ולמריבה ה'ז, ובזה הצלילה את בעליה כמבואר בNUM' (סנהדרין קג, א), ע"ש.

ברם לכשנחבון בנאום התעמללה אשר נשא קורח בפני עדחו, נבין כיצד הצליח להסיח את דעתם ולנحوו אותם לריב לא להם, וכשהם דברי המודרש (ילקוט שמעוני שם): 'ובמושב ל'עים לא ישב (אהליט א, א), זו קורה שהיא מתלבץ על משה ואחרון. מעשה כינס עליהם כל הקהל שנאמר ויקהל עליהם קrho את כל העדה, התחליל לומר לפניהם דברי ליצנות אמר להם: אלמנה אחת הדתה בשכנותי ועמה שתי נערות יתומות והיה לה שדה אחת, באת לחורש אמר לה משה לא חהורש בשור ובחמור ייחדין, באת לזרע אמר לה שזך לא תזרע כלאים, באת לקצוץ עלשות עירימה אמר הניחו לקט שכחה ופאה, באת לעשות גורן אמר לה תני תרומה ומעשר ראשון ומעשר שני, הצדקה עליה את הדין וננתנה לו. מה עשתה עמודה ומכירה את השודה ולקחה שתני כבשות כדי ללבוש נקוחתיהן ולהינתה מפירותיהן, מין שיילדו בא אהרון ואמר לה תני לי את הבכורות שכן אמר ל' הקב"ה כל הבכור אשר יולד ונט', הצדקה עליה את הדין וננתנה לו את הוהולות. הגיע זמן גזיה ומשזה אותן, אמר לה תני לי ראשית הנג. אמרה און כי כוח לעמוד באיש הזה הריני שוחטתן ואוכלתן, כיוון ששחטה אמר לה תני ל' הזרע והחלים והקינה. אמרה אף אחר ששחטה אותן לא ניצלת מיזו ואומרה הרי הן עלי חרם, אמר לה כולו של' הוא שכן אמר הקב"ה כל חרם בישראל לך יהה, נטול הילך לו והנינה בוכה היא עם שתי בנותיה... רדק כליהן

ובבידין להא ביזהא עלובתא ותולין בהקב"ה', עכ"ל.
הדגנה כי כן הרואה יראה, שבכל סעומו הסוחף לא החומר כלל את עניין הנשיות אשר עמד במרכזו המהלויקת. כל טענותה הצדקות לסתורה על דבר קיומו בחלוקת של המשרות, לא נזוכה אףלו ברמה. ורק 'הדגנה' לאוთה אלמנה מסכנה, היא זו שעומדה לננד עזץ! אכן בדרך זו, הצלחה קורח להסיח את דעתם של 'ראשי סנדרין', מפני שזווי טבעה של ליצטת – המתעתפת בלבינול באצטלא של תווה תוך ציטוט של בדלי אמירות, כדי להגביר את תחרות הרונש על השכל, עד שככל ההוכחות הכלזיות שהציג בפניהם משה רבינו ע"ה לא התעללו לפקווח את עטייהם. שכן כבר אמרה רבתינו 'לישות אחת דוחה מאות תוכחות'. זהה עומק דברי המדרש אשר הגדריר את כינוסם של קורח ועוזתו 'כמושב לציס'! ועוד, شأنן בן פלה אשר נעדר מאותו מושב לציס' עקב ההסגר שנכפה עליו על ידי אשתו, אכן הספיק לו טיעון פשוט והגיוני של

מודיעו דריש משה רבינו ע"ה בתוקף שקרה ועדתו ימותה מיתה משונה 'אם כמוות כל אדם ימותון וביראה חדשה יברא ה' ופצחה האדרמה את פיה ותבלעם וירדו חימשאולבלן מרבך בירבו לאושרנו ואנו' מלוקותם ברכם בטונכט

שאנו, נגנו והן עאנן עסן. נזקוקין קה' והו
השען ווצה להזק לישראאל, "ה'עדת' כלום קדושים
ו'בתוכם" ראשית בgmtורה "קל'א" שהוא גמטריה
שםו של השען הס'ם, וכנגד זה התמקם משה רבינו
את השען וביקש שקרח ועדתו ימותו לא במידת הדין
ע"י מלאך המוות, אלא ב מידת הרחמים ע"י הקב"ה, ולכן
הזכיר שם רחמים "הויה" הקדוש ובריה חדשה יברא לה,
ובכך דחה משה את אשר זם השען, וכן במלל זה לעתידי
לבוא יעלה קrho כמ"ש האורי"ל צדיק כתמן יפרח,
סוף תיבות קrho, כי הוא מענש ע"י שם רחמים הויה.

הנְּכָרָתָה כִּי מֵאַת

חרב עוזיאל אדרי

רַב הַמְרָכֶז הרפואֵי "סּוֹרוֹקָה"
אַלְמָנָה אֲשֶׁר-אָמַרְתָּ לִי וְגַדְעָה תְּמִימָה יְמִינָה

לוח זמנים שבועי

שנת מרכז המולד ביום שלישי שעה 16:38-1-2 חלקים ראש חודש תמוז בימים רביעי וחמישי הבעלט.

זכורי הדלקת הנרות

פרק קrho	פרשת השבוע:
ויאמר שמואל	הפטורה:
19:31	כנית השבת:
20:22	יציאת השבת:
21:18	רביינו תפ:



אורות הבהירות

בין כה וככה אתה לא תהיה בראש', כדי להניאו משלוחת המחלוקת, יען כי היה משוחרר מכבל עבותות הליצנות של קורת, והבן. ובהז אירו דבר התלמוד (סוטה מ"ב, א) וכן הוא במדרש (ליקוט שמעוני א'וב, רמז תתקו): 'ארבע בתיות אק מקובלות פני שכינה: כה ליזים, וכלה חניפים, וכלה שקרים, וכלה מסטרוי לשון הרע', ע"ש. ולדבריט יובן, שכן הצד השווה שבכלום הוא – טשטוש האמת: כן הוא טבעם של החניפנים להחפץ לרשותם או לנעל השורה בשפת החקות כדי להשיג את מבקשם, כאשר אין פיהם ולבים שווים. וכן היא מזיד השקרנים ורעת הליצנים, דפי'. וכן היא מנמה מספרי לשון הרע, להשaddir את שמותנה על הבריות 'אין אני והוא יכולם לדור בכפיפה אותה!' וכמהו נראים הם בזה דבר החפוץ חיים, אשר הוניח מהפסוקים (בראשית י"ח, טו-טו) שאפילו מלאכים אינם יכולים לשאות תען אחד במחלוקת מי שאטו דבר אמת. דנהו כשהוא המלאכים לבשר לשרה אודות ליזת יצחק, התקשתה להאמין – 'חצק שרה בקרבה לאמר אחרי בלוטי היזה לי עדנה ואחותי זוך'. אך כשהוכחה הקב"ה את אברהם על נך – 'למה זה צחה שדה...', חזרה בה שרה – 'חכש שרה לאמר לא צחקי'. ובמדרש רביה (שמ) מבואר, שכאשר שמעו המלאכים את דבר ההכחשה, מיד ייקומו ממש האנשים'. ומהו למד החפוץ חיים, שאין מלאן יכול לשאות אלא במושב של אמת, וכל וחומר הוא לבי הקב"ה אשר חותמו אמת – שאינו יכול לדור בכפיפה אחת עם השקוק, עכת"ג. ויש להתבונן נראות, וכי עלה על הדעת ששרה אמונה ע"ה שיקירה ח"ג, והרי כבר העיד ורבתו שלא נמצא בה חטא כל ימיה ומיתה בלבד חטא, וכן מתבואר בדברי ריש"י בתקילת הפרשה. ומה שהכחישה את דבריה, לא היה אלא מתחיך יראת החומרות, כפי שהעיד עליה הכתוב, וזהandi לא גרע ממה שהתייחס לשנות מפני דרכם שלום. ועם כל זה אין מלאך יכול לדור אףלו עם שקר של היזה, א"כ על אחת כמה וכמה שאין הקב"ה יכול לדוחר עם שקר של איסור! (ובדור רמז פירושית בהזאת הכתוב מדבר שקר וחיק, חייט שע' הישור האורט מתחוק מאד מהקב"ה. ואח"כ שמעתי רמז זה בשטחן, וזה מחייב החשיות).

ולכן נבון, מדוע אין תרופה למכת הליצנות זולת היסורין تعد לכדי כליה רח"ל, כמבואר בignum' (עובדיה זותה י"ח, ב): 'אמר רבי חנילאי, כל המתלבין גורם כליה לעולם, שנאמר (ישעה כה, כב) ועתה אל תתלבבון כניזוקו מוסריכם כי כליה ונחרצתה שמעת'. אמר רבי אלעזר, קשה היא – שתחילתו יסורין וסופו כליה', ע"ש. שכן מוסר השכל, אינו פועל כלום בלבו של הליצן, מפני שהליצנות מטהשת עיניים ומפקעה ממנו את דעתנו. וחזו לענ"ד עומק דבר ר"א במה שהוטשי ע"ד רבי חנילאי, שאמנם גם הליצן לוקה 'תחילתו ביסורך, אך 'סוט' כליה, יען שפעמים תגבר עוד מחמי החשיות).

הליצנות עד כי אףלו היסורין לא יפעלו בקרבו מאומה, והבן. ואכן יסוד זה, מפורש הוא בדברי הנשגבנים של הרמ"ל (משילות שריטם פרק ח), זהה לשונו: וכבר גורו חכמים זכרונם לברכה (עבודה זותה י"ח, ב), שהלzn מביא היסורין עלי. והוא מה שהכתוב עצמו מבאר בפרש (משלי יט, ט), נכוו לצלם שפטים. כי זה הוא דבר שהדין נתן אותו, כי מי שמחפעל מן ההתבוננות ומון הלמידים,ఆינו צריך שיתיסר בגעפו, כי כבר ישוב מחתאתיו בILI – מכוח הרהורו תשובה שיולדו בלבבו על ידי מה שיקרא או שישמעו מן המוסרים והתוכחות. אך הליצנים שאינם מתחפעים מן התוכחות מפני כוח ליצנותם, אין להם תיקון אלא השפטים, שאלת לא יהיה להם כוח בליצנותם לדוחותם מעלהם כאשר ידחו המוסרים. והנה כפי חומר החסא ותולודתו, החמיר השופט האמתי בענשו. והוא מה שלמדונו כרונם לברכה (עבודה זותה י"ח, ב), קשה הליצנות – שתחילתו יסורין וסופו כליה, שנאמר (ישעה כה, כב) פן חזקן מוסריכם כי כליה ונחרצתה שמעת, עכ"ל. ישמע חכם וווסף לך!

*הרב יהודה דרעי
הרבי הראשי וראב"ד באר-שבע*

אורות הפרשה

"**צדיק כתמר יפרח**", סופי תיבות "קרח"

סמכות פרשת קרח לפרש שלח שמלת' מות בפרש ציצית, מבאר רבינו יצחק הכהן הוברמן וצ"ל מוזע סימן בתיבות "אני ה' אלוקיכם" ולא סימן בתיבה "אמת", רמז לקרח שחילק על מצוות ציצית, והנה ג' אנשים שהצטרכו למחולקת דתנן ורביהם ואון בן פלת' בגימטריה ג" יח' עם ר' בר' איש ראי סנהדריות, יחד עם תיבת "פרק" כמו'ש' קרח פקח היה בגימטריה "אמת", שטעה וחשב שהוא האמת, אך לאחר שנפרד ממנה און בן פلت' הר' חסר א"ו ונשאר גימטריה מות', וכותב הארץ של שיעלה קרח בסוד הכתוב "צדיק כתמר יפרח", תהנוף הצירוף "מות' לץחוף" תם'.

נחת רוח לה' בהודאה של בני אדם

בספר זאת זכרון מהחזה מלבליך ד"ע, הביא מודשת פלייה כיון שלידה לאה אמרנו את יהודת אמורא הפעם אודה את ה', ולמה זאת מהפסק בפרשיות במקולות הנשיים שהכניםו לאוהל העדות ופה מטה אהה, מבאר רבנן במאחן ידעה לאה שחווט אצל הקב"ה ההודאה של בני אדם וקרויה את שם בונה יהודת על שם ההודאה, ומשבב המדרש שההודאה לאה בפרשיות למה צויה ה' לעשות בחינה שנייה שפרוח מטה אהן להוכיח שהוא בחר באחן, והרי ד' בבחינה הראשונה של בלית קורת, שהוכח שבחר ה' באחן ולמה הוצרך לומפת שפרוח מטה אהן, אלא הבינה לאה אמת שהקב"ה חוץ בהודאה של בני אדם, וכן רצה שכיל' ישראלי יראו שפרוח מטה אהן ויוחה שהוא בחר באחן, וכותב במודרש של הנשיים היו מוליכים את המטה שלהם ומוראים לשבטיהם ואומרם רוא לא בחר ה' כי אם באחן שמטטו פרח, ولكن קראה לאה את שם בונה יהודת ואמורא הפעם אודה ה' שיש נחת רוח לפני יתברך בהודאות בני אדם.

לעתיד לבוא יבחר ה' נם בקרח

צריך להבין מדוע ציוו ה' לאחר בלית קרת העשות בחינה שנייה שבחר באחן על ידי שפרוח מטה אהן, מבאר הברכה משלשת שבין ישראל עמדו תמהים ומשתוממים על אובדן הצדיקים קרת ומאותים חמישים ראשי סנהדריות, ויאמרו חלילה וכי שוא עבד את ה', הנה אלו עבדו והגינו למדרגות גדולות כאלה ונפלו בחלוקת ונאבחו מן העולם, ומה עם זכות כל תורותם ועבדותם, כמו שכתב במודרש קרת חכם גדול ומתועני הארון היה. ובעל רוח הקודש וששולת גוזלה יצאה ממנה שמואל הנביא ע"ה ששקל ננד משה ואחן, וכי משמורות של לוים כולן מתנבאים ברוח הקודש, וכן המאותים וחמשים ראשי סנהדריות בדור דעה של מקובל התורה, על כן בא הקב"ה להקשיט את המית ללבם באומרו בלקחת המיטות לאוהל העדות האיש אשר אבחר בו מטהו יפרת, שהכוונה כאן לא אהן הכהן שכבר הוכח לפני כן בבליעת קרת שבחר בו ה', אלא פריחת מטה אהן בא לרמז על קרת שאף הוא משבט לוי ושהקב"ה בחר גם בו בקרח, אך אולם לא עכשו אלא רק לעתיד לבוא בנגולה השלימה, כמו שכתב הארזי'ל לעתיד לבוא יקום קרת בתחיית המתים ויזכה לתיקון בסוד הכתוב "צדיק כתמר יפרח", סופי תיבות "קרח", שיעשה תשובה, "מטהו יפרח" גימטריה "משיח", ו"שקדים" גימטריה "חוותם", ללם משהה של חילך המשיח יחד עם מאותים וחמשים מקרבי הקטורות, וזה בזכות עבודת ה' שלם ועשהו בהתורה הקדשה שהיא מגינה ומצלחה, צדיקים הללו לא נאבדו חילכה לעד.

בבית הבושיח בעיטה ואחרישנה

ויצא פרח ויצץ ציץ וגמול שקדים', כתוב הצדיק מרגענה ז"ע' א רמז על בית המשיח בעיטה או באחרישנה. "ויצא פרח" בגימטריה "רפ"ח ניצוצות קדושים", שעיל ד' ליום התורה ומעשיהם טובים מתקנים את הרפ"ח ניצוצות, ועוד צ"יצ" צלומר צמח צ"יצ" בגימטריה קצ", צמח הקץ של בית המשיח של אהישנה, כדאיתא במסכת סנהדרין אמר רבי אלכסנדר ר' רבי יהושע בן לוי רמי כתיב בעיטה וכתיב אהישנה אלא אם זכו אהישנה ואם לא זכו בעיטה. אך אם היה צ'גמול' כלומר מלשון נגמור שעבר הזמן של אהישנה, בלית ברירה יזכרו להמתין עד זמן של בעיטה, "שקדים" בגימטריה "חוותם", הינו שמן של גילה את זמן קץ הנגולה מלבא לפומה.

תורת חיים

ישאמרו בני ישראל אל משה לאמר הן גוענו אבדנו כלו אבדנו, כל הקרבן הקרבן אל משken ה' ימות האט תמן לגועע כתוב בעל הטורים התיבה "האם" מופיעה ב' פעמים במסורת, אחד כאן, ואידן באיוב 'האם אין עזרתי ב' ותושיה נדחה מני', והכוונה שבני ישראל פנו אל משה ואמרו לו "האם תמן לגועע" האם לא יוכל להימלט מן המות, והאם לא מועילה חלילה עבודה ה' להינצלן מן המיתה "האם אין עזרתי ב' וכל הטרחה והגיעה להגעה לדרכנה ובבואה של "תמן" מלשון "תמימות" - ושילמות, אין הקב"ה חוץ בנו ובעבדותנו וחלילה אין לו צורך בנו, הלא כמו שבגמשימות יכול לישא אשה בת בנים ולהולד עוד בנים ולחנים בדורci ה', כך אם יכולם להושאף ברוחניות בתר שאות ויתור עוד בעמלה של תורה ולהדפסים ייחודי תורה ולזכות שגן אחר כך יחי שפותחותן הזכות בקשר, וזה הביאו בהמשך הפסוק 'וותשיה נדחה מני' שכך נכה שלא תהיה תשיה שזו התורה נדחה מני.

דבר רבני הכהילות

הר' מגן מנחם כהן שליט"א

רב ק"ק "בית מנחם" חב"ד בשכונה ט', באר-שבע

האם הלוייםohl וחלפו את הכהנים לעתוד לבוא?

אחד החידושים שיהיו בזמן הגאולה הוא, שהכהנים יהפכו ללוים והלוים יהפכו לכהנים, לדברי הארץ'ל. הארץ'ל מסביר לפי זה פסוק תמהו ביחסאל (מד, א): "והכהנים הלויים בני צחוק" הכהנים מכונים תמיד ורק בשם 'כהנים' בלבד ולא ללוים? אלא כוונת הפסוק היא, שהכהנים בבית המקדש השלישי יהיו אלו שהיו בעבר ללוים. הארץ'ל מוסיף, ששורש משמעותיהם של הכהנים הוא בהבל - בנו של אדם הראשון, ונשומות הלויים - שורותם בkin אחוי. הבוכר מבין השניים הוא קין, ולכן לא הגיעו לו כבוד הכהונה, אלא, שבגלל חטאו של קין עברה הכהונה להבל, שהוא השורש לנשומותיהם של אהרון ובניו, וכן הם שימשו בכהונה, לעתיד לבוא יתוקן הפגם שמצויר בkin בغال חטאו, וכן ייחזר המצב להיות כמו שהיה בשורש הבריאה. הלויים, ששורש נשומותיהם הוא קין, יהיו אלו שיזכרו אז לכהונה, והכהנים יהיו רק בבחינת מס'יעים להם, כיון. יחזקאל - אמרו הארץ'ל - שורות נשומות בkin, וכן דוקא הוא ללוים. יחזקאל - אמרו הארץ'ל - שורות נשומות בkin, וכן דוקא הוא וזה שהתבסה על התקין המשלים לפגמו של קין, בזמן הגאולה, שאז היו הלויים לכהנים. חידוש זה מעורר שאלה גדולה: בבית המקדש, היה סדר מופתי בתפקידים של הכהנים והלוים. הקרבת הקרבנות ושאר העבדות במקדש מיוחשת לכהנים בלבד, ואילו העוזה לכהנים (ובלשון התורה בפרשת השבוע "וילו עלי"ר" (במדבר י"ח, ב) וכמורם בשמות "לוים") והנגינה בזמן הקרבת הקרבנות מיוחדת ללוים בלבד. סדר זה מהו חובה מן התורה, ובלשון הרמב"ם "कשם של הלויים מוזהרים שלא לעבוד בעבודת הלוים", ואילו לפי דברי הארץ'ל האמורים יעסקו לעבד בעבודת הלויים". והוא ייחד וזה מתחאים עם הכלל הכהנים בתפקידם הלויים בגאולה וכן להיפך, וכיוצא זה מתחאים עם הכלל שהتورה לא תשנהו? מסביר על כך הרב שליט"א מליבוואויטש מלך המשיח, כי הארץ'ל מתייחס למישור הנשמטי בלבד. כלומר: אין הכהונה שתשתנה ההלכה לעתיד לבוא, כי גם מי שבאי כהן יעבד בעבודת הכהונה ולהיפך. כוונת הדברים היא זו: בזמן הגלות, מי שבאי כהן, יש לנשומותיו שיקות מיוחדת לעניין הכהונה, ולהיפך. ובענין זה בלבד יחול שינוי לעתיד לבוא מי ישould לאב כהן יקבל נשמה של לוי והטול לאב לוי יקבל נשמה של כהן. אם כן גוף הכהן ישרחש מהפרק של כהן ויגל מבחינה ההלכתית ורק בבחינת הנשמה יתרחש מהפרק נשמות הכהנים יריד לגורפות הלויים ויקבלו מעמד נחות יותר לנשומות הלויים שיירדו לגורפות הכהנים. ומה שנונים סוג הנשומות של הלויים משם הכהנים? מסביר על כך בתורת החסידות, כי נשמות הכהנים שייכים במוחותם לברכה והמשכה אלוקית (ולכן תפkidם לבך את עם ישראל באהבה) ואילו הלויים שייכים לקו הגבורה ולהתעלות מעלה מעלה (שלכך בעת הקרבת הקרבנות הם היו זיינר, והשיר מבטא כסופים של נשמה יצאה מהגוף וצימאון עד לדלק בקביה, שזהו כיוון של עלייה). ההבדל הזה שבעבדותם הרוחנית נבע מההבדל שבין נשומות הכהנים העיקרי הוא "יסוד המים" של הנשמה. שפירושו הוא כיוון של המשכת אלוקות למטה גם לנמר ביזור, כתבעם של המים שיזורדים תמיד מהגבוא אל הנמר, ואילו בנשומות הלויים העיקרי הוא "יסוד האש" שזהו הכוון של התלהבות הנשמה היוצאה ממצריו הגוף ובורחות' לעמלה, כתבעם של האש שנמצאת תמיד בתנוחה של בריחה ועליה לemuלה. ولكن: כוון, העיקרי הוא שההמשכה האלוקית תבא ותחזור בכל מקום ומקום ורמות ההתעלות של העולם חשובה פחות, וכן נשמות הכהנים תופסים מקום וכובד יותר. לעומת זאת בזמן הגאולה, כאשר העולם יתעלה וכובחו של ה' יתברך יהיה ניכר בכל מקום, שבו לא תהיה חשיבות כל כך להוספה בהמשכה האלוקית למטה, ועיקרי העבודה תהיה בהוספה ובהתעלות של העולם להידבק בה' יתברך יותר ויותר, שהוא שיר כאמור לנשומות הלויים. וכן נשמות הלויים יתפסו מקום גבוה יותר וירדו להתלבש בוגפים של בני הכהנים שייעבדו את עיקרי העבודה בבית המקדש. עוד ראוי לציין כי מעמדם של הכהנים ישתפרק בזמן הבית השלישי עוד יותר מאשר בזמן הבית הראשון והשני. אז התבלה הייתה במבנה המשכן ובית המקדש, וכך אחר כך הכהנים עבדו בבית המקדש; ואילו בבית המקדש השלישי ההתבלה תבהה מהכהנים. בית המקדש עצמו יגע ממשמים - לפי כמה שיטות, ומיד יתחלו הכהנים בעבודותם.

יחי אדוננו מושנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

אגודת רבני ארץ ישראל ורבנן
הר' מגן מנחם כהן

אורות ההלכה

תשובות הלכתיות משולחנו

של מורהנו המרא דארתא הגאון הגadol
רבי יהודה דרעי שליט"א

הלוות בשר וחלב (המשך)

ש. האם מותר לאחסן במקום אחד בשר ונבינה צוגנים, ומה הדין שישודע שגננו זב"ז?

ת. בשר וחלב שהוא שניים שונים שנגנו זה בואה או שנפלו זה לתוך זה, מותרים על ידי הרוחה לחוד. ולכן התירו לאחסן אותם יהודין, ובלבב שיזהר לבב יגנו זה בואה שמא ישכח להדיהם. בר"א בשוויה אחד מהם לה קצת, אולם כשהיו שניים יבשים לנמרי, א"ג אפילו הרוחה. והילכך מותר לאחסן יהודין וא"ג להיזהר שמא יגנו זה בואה.

ש. בשר וחלב שהיה אחד מהם רותח שגננו זב"ז או שנפל זה לתוך זה, מה דינם?

ת. בשר וחלב שהוא אחד מהם חמ והשני צונן אשר נגנו זה בואה, צוריך לקלוף את מקום נגינתו. וכן הוא הדבר שנפל החם לתוך הצונן, אבל כל שנפל הצונן לטוך החם - הר"ז אסור עד שיזהה באחד מהם שישים בצד החמי. מיהו הנה מולי בשווה אחד מהם לה קצת, אולם כשהיו שניים יבשים לנמרי ונמיה הבשר בחוש, די בקליפה נם שהצונן נפל לטוך החם. ובאמור לעיל (שאללה טו) אליבא דהram"א נדר רותח לבב שיזהר אונז נמדד בחום, אלא כל שהזיהה הבשר כי - הר"ז נידון ב'צונן', ובכל שהזיהה הבשר מבושל (או אפיי א' צלי) - הר"ז נידון ב'רותח' אע"פ שבפועל זהה צונן לנמרי ונגב שיטול מטריך בשרו וגוח טפי לבב). בד"א כשהזיהה הבשר חלק בלא בקעים, אולם כל שהזיהו בו בקעים, הר"ז אסור בולו אע"פ שהזיהה בו שיטים בצד החלב. ולא שנא אם נפל לטוך הצונן, או שהצונן נפל לתוכו. וכן לא שנא אם שניים יבשים לנמרי, או שהזיהה אחד מהם קצת לת'.

ש. ומה הדין בו, כשהיו שניים רותחים?

ת. ואם היו שניים רותחים ונגנו זה בואה או נפלו זה לתוך זה, הר"ז אסורים עד שיזהה שישים באחד מהם בצד החמי. והני מולי בשווה אחד מהם לה קצת או שהזיהה הבשר שמן, אבל כל שהזיהה ובשים לנמרי ונמיה הבשר בחוש, סנו בקליפות מקום נגינתם. בד"א כשהזיהה הבשר בלא בקעים אבל כל שהזיהו בו בקעים, הר"ז אסור בולו אוון מועיל בו שיטים. וכן בזאת יאמר, שדין בשר רותח' לעניין זה - אליבא דהram"א, הוא כל שהזיהה הבשר מבושל ואע"פ שהזיהה צונן בפועל.

ש. האם ניתן טעם בר גוון טעם מוחר, נם אם מודגשת טעם האיסור?

ת. נותן טעם בר גוון טעם דהיתר אסור מTEGER הדין, ובלבב שקיונה יפה את הכלים באופן שבודאי אין בהם ממשות האיסור. לפיכך אע"פ שמרנייש את טעם האיסור והוא כל בן זומו, אין בכך כלום.

ש. האם יותר זה גוון רק בדרך עירור, או אפילו בדרך בישול וצלב?

ת. היתר זה גוון אפילו בדרך בישול או צלי, ואין צורך לומר בדרך עירורי.

ש. האם יותר זה גוון, נם במאלח חריף?

ת. היתר זה, גוון גם בדבר חריף.

ש. ומה הדין فيه, לנבי סכין בן יomo שחדר בדרכ חריף כגון צבן?

ת. סכין בשרי בן וומו שחדר בדרכ חריף כגון צבן גנו או בצלב אסור לאוכלים בחולב משום דאע"פ שהיא מקונה יפה מכל מקום אגב חורפה דגנון ודוחקה דסכינה פلت הסכין הטעם שבו והו כמו איסור בעין.

אש בבית המשפט

"חחותנה הגדולה בזילובין" – כך מכונה החותנה של לא היו בה נברשות נוצצות או תפריט משובת, אבל מזולה הייתה בצדיקים שהשתתפו בה. זו הייתה חתונת ננדתו של בעל התניא, רבי שיאור-זולמן מלידי, עם ננדתו של רבי לוי יצחק מברדיץ.

אחד מחסידייו של אדמו"ר הוקן, בעל התניא, היה יהודי ושמו ר' אריה. הוא היה בעל משורה רמה וחשובה בעירו – ר' שם עירוני. תחת ידו היו כל ספרי הלידות, הנישואין והגירושין, ולהבדיל גם ספרי המתים. זו משורה שדרשה אמינות גבואה, והוא אכן זכה לאמון רב.

פעם אחת פנה אל בית-הדין המקומי תושב לא-יהוד ובקשה להתקיר. לאחר שבית-הדין עמד על נוחשונו להצטרף לעם-ישראל אושר גיורו, אבל כאן נתקלו הדיינים בבעיה קשה: גיור היה לא-חוקי באותם ימים, ולא נראה שום אפשרות לרשום את הנגר כיהודי במסמכים הרשומים.

הלווה הדיינים אל ר' אריה לטקס עמו עתה. במוחו עלה רעיון: באוטם ימים נפטר יהודי מתושבי העיר, אשר גילו את אליך ומיד מתנקבים במחנה על עסקיו גוג ומוגוג. ביאת המשיח והגאולה השילמה, והו נכנסים לארץ ישראל. וכךוד לא היה חטא מי מריבה. היה משה רבינו ע"ה המשיח ונכנס עימם. כמו שכabbת הארץ מזהר וכן הבורחים הק' שימושה רבינו ע"ה הוא היה משיח, שהגנאן הראשון הוא הנගאל האחרון, בסוד הכתוב 'מה ש'יה ה'א ש'יה'. ראי' תיבות "משיח". ובפרט דאיתא במסכת סנהדרין ששמע קרה תחיות המשיח ושאל: "מי שלח אותך לכאן?". ענה ר' אריה: "הרבי שליל". "זומי הוא הרבי שליל?", חוסיפ' רבי לוי יצחק לשאול, ור' אריה ענה.

"אה, מהחותן? הגאון, הצדיק, איש האלוקים...", החל רבי לוי יצחק למונת בתפעלות את שבחו של אדמו"ר הוקן לפני החסיד. שוב ושוב חזר על דבריו בשבחים מפליגים, ולבסוף פנה אל ר' אריה ואמר: "נו, סערצען [=מחמד]" – אמרו לי במה העניין".

סיפר ר' אריה את כל העניין. הבעת תמרה עלתה על פניו הצדיק והוא שאל: "ר' שם עירוני! ממנה על העיר?!" כיצד מגיע יהודי להיות רשם עירוני?! אוור החסיד אומץ וענה: "הרבי שליל הוא שיעץ לי לקבל עלי' משורה זו".

אוור פניו של רבי לוי יצחק בטומנו את התשובה, ואמר: "אפסין, מהחותן שליל, הגאון הצדיק וכו' נבר'" (ומנה שוב את שבחו), והוא אמר לך לעסוק במשורה זו –נו, אפסין, השם יתברך יעוז לך וישמור אותך מכל צרכה!".

חו' החסיד אל אדמו"ר הוקן, וסיפר את הרבי בטובי-בלב ואמר: "אה, דראה אתה, עזה טוביה יעצת לך, הלא-יכן?", וככל את דבריו, ר' אריה האמין בכל ליבו בברכה שקיבל אך עדין לא ידע מה עינה ומה יאמר ביום המשפט הקרוב והולן.

ביום שלפני המשפט עדין לא ידע מה

אורות עונת שבת

חלוקת קרח לאחר חטא המרגלים

כתב בסדר עולם הובא ברשב"ם ותוס' במסכת בבא בתרא, שחלוקת קרח ועדתו על משה ואחרןaira לאחר פרשת המרגלים, שכן נאמר על ידי דעת ואבירם אף לא אל הארץ זבת חלב ודבש הביאו. שמשה ורבינו לא יכאים לארץ ישראל כלומר שזה היה לאחר שנגוזה הגדרה בחטא המרגלים שהם לא יוכסו לארץ ישראל שנאמר 'במדבר הזה יתכו ושם ימו'ו.

לעתיד לבוא הלוויים יהיו הכהנים

בספר קדושת לוי תמה מודיע המתין קרח בחלוקתו על על משה ואחרן עד לאחר חטא המרגלים. מבאר ה'בן לא-שר' כתוב הארץ' שקרח ראה את מה שהיה לעתיד. כמ"ש בזוהר שהכהנים שורש ונשומות ממידת החסד, והלוויים שורש נשומות ממידת הדין. ולעתיד לבוא יתעלן הדינים, ויהיו הלוויים גדולים במעלה גבואה יותר ממדורות הכהנים. ואם כן הוא יהיה במעלה יותר מהארון, שהוא יהיה הכהן לעתיד לבוא. אך נכשל בטיעות גוזלה שרצתה להקדים את "עולם התקון" לפניו זטם. שבאותם ללא חטא המרגלים היה כבר תיקון הכללי של בית המשיח והגאולה השילמה, והוא נכנסים לארץ ישראל. וכךוד לא היה חטא מי מריבה. היה משה רבינו ע"ה המשיח ונכנס עימם. כמו שכabbת הארץ מזהר וכן הבורחים הק' שימושה רבינו ע"ה הוא היה משיח, שהגנאן הראשון הוא הנגאל האחרון, בסוד הכתוב 'מה ש'יה ה'א ש'יה'. ראי' תיבות "משיח". ובפרט דאיתא במסכת סנהדרין ששמע קרה תחיות המשיח ושאל: "מי שלח אותך לכאן?". ענה ר' אריה: "הרבי שליל". "זומי הוא הרבי שליל?", חוסיפ' רבי לוי יצחק לשאול, ור' אריה ענה.

הקנאה מוציאה את האדם מן העולם

כתב בספר הזכות לכ"ק מרכז האדמו"ר החיזורי הר"ם מגו' ד"ע שעיל' ידי הקנאה והמחלקה על משה ואחרן נפל קרח במקום מסוכן ונואר הנקרא "קינה דמסאבותא" קינה של הטומאה, וכותב בזוהר שהטפל שם מפלתו קשה עד מאד ואין לו תקנה אלא אבדון רחמנא ליצלן.

בית דין צדק לענייני ממונות

شع"י הרבנות והמועצה הדתית בארץ ישראל
טלפון: 052-7670510

שבת שלום



לעלוי נשמה

הרב יוסף שלמה טריקי זצ"ל
בנ"ה זיל
הרבי רחל טריקי ע"ה
בת סמי זיל

*תוכן המודעות באחריות המפרסמים בלבד. ט.ל.ח.

הסכנה הייתה גדולה. הוא הואשם בעבירות של זיווף ורישום כובב, וחומרתו הייתה גזולה וזוקא מפני שמי לא תפקיד בכור ואחראי. העונש הצפוי היה אף הוא חמוץ. במריליבנו נסע ר' אריה אל אדמו"ר הוקן ושפך לפניו את שיחו. הרוחו קל המליך: "כדי להשתדל לדוחות את יום המשפט". יצא ר' אריה ועשה כאשר צווה, ואכן, המשפט נדחה. כאשר התקרב המועד החדש שוב נסע ר' אריה אל אדמו"ר הוקן, וגם הפעם אמר לו הרבי כי ישתדל לדוחות את מועד המשפט. כך היה כמה פעמים, ובכל פעם, בהתקרב ממועד המשפט, חורה לו הרבי לפועל לדוחות המשפט, ובדרך-כלל בקשת הדיחיה התקבלה. אך בטופו של דבר נאמר לר' אריה כי לא יכול עוד לדוחות את המשפט, והוא שוב מיהר אל אדמו"ר הוקן. אמר לו הרבי: "בריך בימים אלה נהגנו את חתונת ננדתו עם ננדתו הראב הבודש רבי לוי יצחק מברדיץ, בעיריה זילובין. וזה היה הוזמן מתאימת בעבורן, ובוואדי יכול לעזור לך". יצא ר' אריה לזילובין, לשמחתו הרבה